

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Δ/ση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 210.52.38.158 • ΚΩΔΙΚΟΣ 2532 • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤ' • ΧΡΟΝΟΣ 38ος • ΤΕΥΧΟΣ 169 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

Πρόσκληση

Κυριακή απόγευμα 4.30 μ.μ. 26 Ιανουαρίου 2014
ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Το Δ.Σ. του Συνδέσμου καλεί όλους όσους μας συνδέει η θέληση να διατηρήσουμε τους φιλικούς μας δεσμούς να ανταμώσουμε στο μόνιμο σχεδόν στέκι μας στο ξενοδοχείο NOVOTEL (πλατεία Βάθη), την Κυριακή 26 Ιανουαρίου 2014 στις 4.30 το απόγευμα, όπου σύμφωνα με το καταστατικό θα γίνει, όπως κάθε χρόνο, η ετήσια Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου μας.
Η διαφορά είναι ότι φέτος γίνεται απόγευμα.

Θέματα που θα απασχολήσουν τη Γ.Σ.:

- Δραστηριότητες της περασμένης χρονιάς (πεπραγμένα)
- Οικονομικός απολογισμός (τι εισπράξαμε, τι ξοδέψαμε)
- Η μελλοντική μας πορεία
- Προτάσεις μελών για τη βελτίωση της λειτουργίας του Συνδέσμου
- Κοπή βασιλόπιτας

Επειδή δεν θα υπάρξει άλλη ανακοίνωση για το χρόνο της συγκέντρωσης παρακαλούμε να κρατήσετε την ημερομηνία πραγματοποίησης (απόγευμα 26/1/2014, 4.30 μ.μ.) και σας παρακαλούμε να μην λείψει κανείς γιατί είναι μοναδική ευκαιρία να συζητήσουμε τα θέματα του χωριού μας να κόψουμε την πίτα μας και να ανταλλάξουμε ευχές για τον καινούργιο χρόνο και να ξεφύγουμε από το άγχος της καθημερινότητας.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΥΓΕΙΑ, ΕΥΤΥΧΙΑ & ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ
για το νέο έτος 2014!

Τα Νέα του χωριού μας

Το τελευταίο τρίμηνο του 2013 το κρύο δεν μας έλειψε από το χωριό. Κοντά στη γιορτή της Αγίας Βαρβάρας και του Αη - Νικόλα δειλά-δειλά έκανε την εμφάνισή του το πρώτο χιόνι χωρίς να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα. Δυσκολίες παρουσιάστηκαν μετά από δυνατούς ανέμους που κατέστρεψαν πολλές λάμπες από τους κοινοτικούς στύλους καθώς και από έντονες βροχοπτώσεις που προκάλεσαν κατολισθήσεις στο δρόμο προς τον Αηγιαννάκη και τα Λιτσέικα. Αυτά τα δυσάρεστα αντιμετωπίστηκαν από την δημοτική μας αρχή (αλάτι στους παγωμένους δρόμους, αντικατάσταση καμμένων λαμπτήρων, αποκατάσταση κατολισθήσεων).

Παρά τις συνεχείς βροχές και την ομίχλη πολλοί χωριανοί μας εόρτασαν τις ημέρες των Χριστουγέννων στο χωριό. Η πλατεία του χωριού φωτίστηκε με πολύχρωμα λαμπάκια και κάτω από το στολισμένο ελατάκι του Πολιτιστικού Κέντρου στήθηκε η Φάτνη του νεογέννητου Χριστού. Το Δ.Σ. του Συνδέσμου ευχαριστεί για άλλη μια φορά τους εθελοντές χωριανούς μας που φρόντισαν για τον στολισμό της πλατείας.

Την ημέρα των Χριστουγέννων η καμπάνα του Αη-Γιώργη σήμανε στις 5 το πρωί και οι πιστοί έσπευσαν να εκκλησιαστούν και να ψάλλουν το "Η Παρθένος σήμερα". Μετά την λειτουργία ο ζεστός χώρος του ξενώνα της Γιούλας φιλοξένησε τους πιστούς συντοπίτες μας για ένα ζεστό καφεδάκι. Μακάρι του χρόνου να είμαστε και εμείς εκεί.

Ιδιαίτερη μνεία θα πρέπει να κάνουμε για το κατάστημα ΚΟΥΚΟΥ-VISTA της οικογένειας Καπετανάκη που με τις έγχρωμες γιρλάντες και τα μεγάλα στολισμένα έλατα φώτιζε τις χειμωνιάτικες νύχτες την γύρω περιοχή. Το κατάστημα λειτουργεί χειμώνα-καλοκαίρι και εκτός από φαγητό και ποτό είναι ένα φιλόξενο στέκι για τους μόνιμους κατοίκους αλλά και για τους περαστικούς. Καλά λένε πολλοί "είναι ψυχή του χωριού".

*Ο Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Καλοσκοπής,
Δημήτριος Τσιαμπάς*

και οι Σύμβουλοι

*Γεώργιος Λίτσος και Δήμητρα Γρηγοροπούλου,
εύχονται σε όλους τους χωριανούς*

*Χρόνια Πολλά & Ευτυχισμένος
ο Καινούργιος Χρόνος.*

Μνήμη 28ης Οκτωβρίου

Για τη γενιά μας η 28η Οκτωβρίου έχει ξεχωριστή σημασία. Δεν προέρχεται από κληρονομιά αλλά αποτελεί κληροδοσία των πατεράδων μας των παππούδων μας προς το μέλλον του έθνους.

Το πώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα με αφετηρία την ημέρα αυτή είναι γνωστά. Εκείνο που μας κάνει να απορούμε είναι πώς πολιτισμένα κράτη με προσφορά στον πολιτισμό σκόρπισαν τον όλεθρο και την καταστροφή.

Τα κράτη της Ευρώπης δέχθηκαν την επίθεση και μολοντί διέθεταν πολυάριθμους στρατούς υποχώρησαν στη βία.

Μόνον η Ελλάς αντιστάθηκε.

Όλοι οι έφηβοι της χώρας ξεκίνησαν για το Αλβανικό μέτωπο με ορμή και πίστη για την υπεράσπιση του πατρίου εδάφους.

Το χωριό μας με πρόεδρο τον Νικ. Τσόγλα (Σαφλιά) έστειλε 120 παλικάρια και από αυτά δεν γύρισαν δυο και στην επέτειο του εορτασμού της 28ης Οκτωβρίου έχουμε υποχρέωση να τα μνημονεύουμε. Αυτοί ήταν:

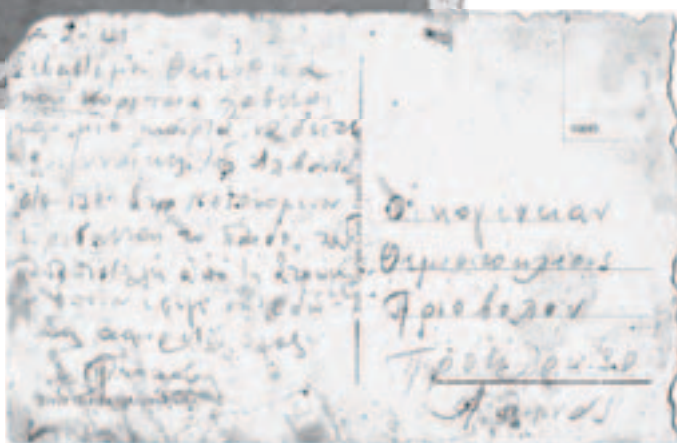
ΗΛΙΑΣ ΛΙΤΣΟΣ. Υπηρετούσε στο 36ο Σ.Π. Σκοτώθηκε στις 18/3/1941 στην Πεσάνη, ανατολικά του Τεπελενίου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ του Ευθ. (Σκαλσίνη). Δεκανέας του 42ου Συντάγματος Ευζώνων. Σκοτώθηκε στις 14/4/1941 στο ύψωμα Σπατ (υψ. 1500 μ.) Ν.Δ. του Τεπελενίου. Ο άτυχος Θεοχάρης ένα μήνα προ της θυσίας του, έστειλε μια όμορφη cart postal (αυτά που σήμερα τα εκτόπισαν τα email) στη συγγενική του οικογένεια του Θεμ. Πριοβόλου, που τη διαφύλαξε και τη δημοσιεύουμε.

Σεβαστή οικογένεια Θεμ. Πριοβόλου.
Θείοι και κορίτσια λάβετε μία κάρτα να δείτε τις γυναίκες της Αλβανίας. Στο 13ο στρατιωτικό νοσοκομείο θρискόταν το παιδί του Παπα-Αποστόλη από τη Στρώμη, το οποίο έφυγε....

Σας χαιρετώ
Απρίλιος 1941

Γράφει ο Νίκος Ι. Δανιήλ

Οι αλησμόνητες Άγιες μέρες

Των Χριστουγέννων τις Άγιες Ημέρες, αλλά και κείνων της Πρωτοχρονιάς, τις ζούμε σήμερα οι περισσότεροι, καθισμένοι αναπαυτικά στο ζεστό σαλόνι μας, έχοντας ανοιχτή την τηλεόραση και παρακολουθώντας αμφιβόλου ενδιαφέροντος πανηγυρικά, υποτίθεται, προγράμματα.

Παλαιότερα, πριν αρκετές δεκαετίες, τότε που κι εγώ ήμουν παιδί, τέτοιες 'πολυτέλειες' δεν υπήρχαν, ιδίως εκεί ψηλά στο όμορφο χωριό μας την Καλοσκοπή. Υπήρχε όμως διάχυτη στην ατμόσφαιρα μια άλλη ξεχωριστή αίσθηση χαράς, για τη γέννηση του Θεανθρώπου..., για τον ερχομό της Πρωτοχρονιάς..., που κουβαλούσε, όπως πάντα, την κρυφή ελπίδα πως το Νέο Έτος θα μας φέρει ευτυχία, τρανύτερη από την περσινή..., για τον αγιασμό των υδάτων την ημέρα των Θεοφανείων, που θα απομάκρυνε οριστικά τους κακούς μας δαίμονες, τα «παγανά» της λαϊκής μας παράδοσης...

Η δική μου σκέψη, αδέσμευτη από τα παρεχόμενα 'αγαθά' της σήμερα, δεν έπαψε ποτέ να αιωρείται νοσταλγικά, ειδικά τέτοιες Άγιες Ημέρες, στα πολυαγαπημένα μέρη του χωριού μου. Πώς να ξεχάσω εκείνα τα παλιά τα χρόνια... Χρόνια φτωχά, πικρά, αλλά και αλησμόνητα.

Χριστούγεννα στην Καλοσκοπή. Χειμώνας βαρύς. Ο πληθωρικός όγκος της Γκιώνας, ολόλευκος. Τα χιόνια άφθονα, σε Ξεροβούνι, σε Ψηλή Ράχη, κι ως τρία μέτρα μερικές φορές στα κατώμερα του χωριού, στη ρεματιά, στο μύλο όπου κονάκευα.

Ανασέρνοντας τις φθαρμένες μου πια μνήμες, θυμάμαι τον πατέρα μου, παραμονές Χριστουγέννων, να αγωνίζεται μαζί με άλλους, να καθυποτάξουν το καημένο το γουρουνάκι, που σπάραζε και γρύλιζε θρηνητικά, αντιλαμβανόμενο το επερχόμενο τέλος του. Κι εγώ που κρυφοκοίταζα, λυπόμουν πολύ! Βέβαια, μετά τη σφαγή, άμα έφτανε η ώρα να γευτώ, όλα εκείνα τα 'αγαθά' που μας προσέφερε το σώμα του..., σα να λέμε το «κρίγιάς», τη «λίπα», τις «τσιγαρήθρες», τις «τρεμουλήθρες», μα και

τον καταπληκτικό σε νοστιμάδα «πασπαλά»..., ξεχνούσα τη λύπη μου για το καημένο το γουρουνάκι και απολάμβανα για καιρό τους 'καπούς' της θυσίας του... Οι καιροί, δυστυχώς, ήταν πολύ δύσκολοι, όσο και πονηροί.

Την παραμονή της μεγάλης γιορτής, πυρετός έπεφτε σε μας τους μικρούς. Είχαμε φροντίσει έγκαιρα να στραβώσουμε κάποια λεπτή σιδερένια βέργα για να φτιάξουμε το 'Τρίγωνο'. Ήταν το απαραίτητο εργαλείο, για να πούμε τα κάλαντα. Ύστερα, συνήθως ανά δύο, τρέχαμε στους μαχαλάδες, άνω-κάτω και πέρα-δώθε, χτυπώντας τις πόρτες των χωριανών. Η αγωνία μας ήταν να προλάβουμε εμείς πρώτοι «να τους τα πούμε». Σπάνια το πετυχαίναμε. Οι πιο πολλοί μάς απογοήτευαν: «Μας τα'παν άλλοι!». Όσο για το τίμημα οσάκις προλαβαίναμε στο τσακ κι αρχίζαμε με δυνατή φωνή να λέμε το τροπάρι «Καλήν εσπέραν, άρχοντες...», η αμοιβή μας δεν ήταν χρηματική..., μπα, ούτε λόγος! Οι τσέπες ολωνών ήταν 'τρύπιες'. Γι' αυτό βολευόμασταν με τίποτα φαγώσιμο: κανένα αυγουλάκι, κάποιο «ψυχούδι», με ένα «φιλί» πρασόπιτα... Τέτοια πράγματα. Αλλά, δεν βαρυγκομήσαμε ποτέ. Όλοι βράζαμε στο ίδιο τσουκάλι τότε.

Ανήμερα Χριστούγεννα, λίαν πρωινή ώρα, σήμαινε η γλυκόλαλη καμπάνα... Κι άμα ο καιρός, λόγω χιονιού, μάς το επέτρεπε, όλη η οικογένεια, φορώντας τα «καλά» της, κινούσε από το μύλο και ανηφόριζε στον «Απάνω Κόσμο», σα να λέμε στο χωριό, για να εκκλησιαστεί. Τα πρώτα χρόνια, μεσούντος του 1940, καταλήγαμε στον Άη-Γιώργη, τον προστάτη μας, στο χοροστάσι. Κι όταν εκείνος καταστράφηκε μια καταραμένη μέρα από γερμανική βόμβα και πυρκαγιά, στο εξής φτάναμε ως την εκκλησιά της κάτω ρούγας, την Παναγία. Αλήθεια, με τι ευσέβεια και ταπεινότητα οι αγνοί εκείνοι άνθρωποι του χωριού μου, παρά την αθέλητη φτώχεια και τη μιζέρια που τους έδερνε, παρακολουθούσαν με κατάνυξη τη θεία λειτουργία, βαστώντας τα αγιοκέρια τους και αναπέμποντας μυστικές δεήσεις στον Ύψιστο!

Ήταν βασανισμένοι άνθρωποι, με σκαμμένα και λιπόσαρκα πρόσωπα, γεμάτα καρτερία, αλλά και με δυνατή πίστη. Έτσι διαγράφονταν οι φιγούρες τους στο μισόφωτο ήρεμες, αγνές, ευλαβικές. Η εκκλησία, φωτισμένη μόνο από τα κεριά και τα καντήλια, με λιβάνια, βασιλικά και άγιο μύρο, ευωδίαζε ολόκληρη. Μέσα μου, η παιδική ψυχή μου χαιρόταν με όσα καινούρια άκουα και έβλεπα. Κι ο ιερέας με τον ψάλτη, τα λέγανε τόσο ωραία κι ας μην τα καταλάβαινα όλα. Εκεί κάτω στο μύλο, ήταν επίσης όμορφα, μα και ερημιά, μια μοναξιά αβάσταχτη..., μόνο το κελάρυσμα του ρέματος άκουγα και μόνο τις σουσουράδες, τις νυφίτσες και τα βαθρακάκια έβλεπα κάθε μέρα... Χώρια, που πεινούσα κιόλας...

Όμως, μετά, το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ήταν πιο πλούσιο από τις άλλες μέρες. Ας ήταν 'συχωρεμένο' κι εκείνο το γουρουνάκι... Ο νεογέννητος καλός Χριστούλης είχε να το ανάπαυε μέσα μας...

Οι επτά μέρες που ακολουθούσαν ως την Πρωτοχρονιά, ήταν, απ' όσο θυμάμαι, ολόλευκες. Το χιόνι, πλούσιο και αφράτο, κάλυπτε όλο τον τόπο, σαν ένα απέραντο ολόασπρο σεντόνι. Έτυχε, βλέπετε, το χωριό μας να έχει σκαρφαλώσει, προνομιακά, πολύ ψηλά, για να το βλέπει κι ο Θεός και να χαίρεται με τη δημιουργία του. Έτυχε, επίσης, να πιάσει στενή φιλία με τα χιόνια και τους πάγους, που, συχνά-πυκνά, το χειμώνα, του κάνανε 'αρμένικη βίζιτα'.... Καλά, όμως και οι «μπουχαρήδες» που δίνανε σινιάλο με τον καπνό τους, για το πού βρισκόντουσαν «θαμμένα» τα σπίτια.

Εμείς τα παιδιά τότε, είχαμε κρυφή λαχτάρα, μη μπας και την παραμονή της Πρωτο-

χρονιάς, ρίξει κανένα διαολοδρολάπι και μας εμποδίσει ολότελα να πάμε για τα επόμενα κάλαντα, τα πρωτοχρονιάτικα. Ξέραμε εκ προοιμίου, ότι τα καζάντια μας θα ήταν για κλάματα. Αλλά το επιθυμούσαμε πολύ, να πάμε, έστω κι αν όλο το χωριό μάς έλεγε εκείνο το απογοητευτικό: «Ελάτε ξανά του χρόνου, μάς ταΐπαν άλλοι!». Η όλη διαδικασία, μας γαργαλούσε..., από πίσω!

Όσο για τα κάλαντα των Φώτων, λίγοι τα μάθαιναν, λιγότεροι τα λέγανε. Εκείνο που ερέθιζε τους μικρούς ή τους τρόμαζε λιγάκι, ήτανε τα «παγανά» και οι «καλλικάντζαροι», τα αδιόρθωτα πειραχτήρια των ανθρώπων, κατά τη λαϊκή μας παράδοση. Αυτά κατοικούσανε –λέει– μέσα στα μυαλά των ανθρώπων, στην ξαναμμένη φαντασία τους, αφού ποτέ κανένας δεν τα είχε ανταμώσει...

Κάθε νέα χρονιά, οι ελπίδες όλων μας αναπτερώνονταν. Ο καθένας από μας κάτι καλύτερο περίμενε για τη ζωή του: να ζει τουλάχιστον υποφερτά. Κι όλο πρόσμενε πεισματικά την «άσπρη μέρα», που όλο κι αργούσε να φανεί...

Τα χρόνια κύλησαν. Και φτάσαμε στις μέρες μας. Τώρα, πάλι τα χείλη μας ψιθυρίζουν «Καλή Χρονιά, αίσιον και ευτυχές το Νέον Έτος»... Θα είναι, όμως;

Προσωπικά, παρά την υφιστάμενη οικονομική κρίση, όπου πέσαμε (ή μας ρίξαν), θα συνεχίσω να είμαι αισιόδοξος, να ελπίζω και να ονειροπολώ. Αυτά τα 'αγαθά', ως άυλα, κανένας δεν μπορεί να μου τα στερήσει, γιατί αδυνατεί να μου τα αφαιρέσει. «Θαρσείν χρη!». Και «καλή χρονιά» να έχουμε, αδέρφια!

Χαράς Ευαγγέλια

Με το συμπαθή γαϊδουράκο της μεταφέρει τηνπραμάτεια της η Κωσταντία. Κι αυτός πλάι της ποζάρει με περηφάνια στο φακό μας γιατί ξέρει ότι αυτόν τον καιρό κυκλοφορεί στους δρόμους του χωριού χωρίς να στριμώχνεται από συναδέλφους του.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Προσκυνητάρια και ξωκκλήσια προστάτες των χωριών

από το βιβλίο του Γεωργίου Χασιακού “Ρουμελιώτικοι Παλμοί”

Τα παλιά χρόνια, όσο δεν είχε ξαπλωθεί η μηχανική πρόοδος στα χωριά μας, οι χωρικοί ήταν αμέριμνοι και απλοϊκοί. Ζούσαν κοντά στη φύση και υπολόγιζαν πολύ τα φυσικά στοιχεία σαν παράγοντες ευεργετικούς ή όχι στη ζωή τους, όπως η βροχή, το χαλάζι, το λίβα, τους κεραυνούς κ.α. Πίστευαν πως όλ' αυτά τα ρυθμίζει ο Θεός, γι' αυτό και ήταν θεοφοβούμενοι. Φοβούνταν όμως πολύ τα κακά πνεύματα, που, καθώς πίστευαν, ο Θεός τ' άφηνε σκόπιμα να βασανίζουν τους ανθρώπους, για να επανέρχονται στην πίστη τους, γιατί πολλές φορές απομακρύνονταν.

Τα “κακά πνεύματα” έφερναν καταστροφή στα κοπάδια, επιδημίες στο χωριό και άλλα δεινά. Όπως οι χοίροι του Ευαγγελίου δαιμονίστηκαν και πνίγηκαν στη λίμνη, έτσι και τα κοπάδια, μερικές φορές αποδεκατίζονταν μέσα σε λίγες μέρες από κάποια αρρώστια, που την έφερναν τα “κακά πνεύματα”. Οι χωρικοί ήθελαν να γλιτώνουν τα ζωντανά τους από τον αφανισμό των κακών πνευμάτων, αλλά και το χωριό, γενικά, να βρίσκεται στην θεϊκή προστασία. Γι' αυτό, σε πολλά μέρη της Ρούμελης, οι χωρικοί σχημάτιζαν γύρω από το χωριό ένα σταυρό, ως εξής:

Φύτευαν συστάδες από δέντρα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, έξω απ' το χωριό: βελανιδιές, πουρνάρες, έλατα στα ορεινά και πεύκα, κυπαρίσσια στα χαμηλότερα. Ανάμεσα στις συστάδες των δέντρων έχτιζαν κι ένα προσκυνητάρι, που το αφιέρωναν στ' όνομα κάποιου προστάτη Αγίου. Έτσι σχηματιζόταν το σχήμα του σταυρού και άλλαζαν δρόμο, χωρίς να προξενούν κακό.

Με τον τρόπο αυτό οι χωριανοί ξόρκιζαν τα κακά πνεύματα. Σήμερα ακόμα σώζονται σε πολλά χωριά τέτοιες συστάδες δέντρων, όπως στην Καλοσκοπή Φωκίδας. Τέσσερα προσκυνητάρια υπήρχαν προπολεμικά στο χωριό, που σχημάτιζαν το “σταυρό” για τον εξορκισμό. Ανατολικά, στο κάτω μέρος του χωριού, ήταν του Άι-Γιάννη το προσκυνητάρι με συστάδες δέντρων από πουρνάρες και φτελιές. Δυτικά, στο πάνω μέρος του χωριού, ήταν το προσκυνητάρι “Μεταμόρ-

φωση του Σωτήρα” ή Σωτήρω, όπως το έλεγαν οι χωρικοί, με συστάδα από έλατα. Νότια, προς τη Γκιώνα, ήταν το προσκυνητάρι “Σταυρός”, με συστάδα από έλατα και στα Βόρεια ήταν το προσκυνητάρι “Αγιαννάκης”, ανάμεσα σε συστάδα από έλατα. Στο κέντρο του χωριού ήταν ο πολιούχος του χωριού “Άγιος Γεώργιος” κι έτσι σχηματιζόταν τέλειος σταυρός. Τα προσκυνητάρια αυτά - σήμερα δεν υπάρχουν, γιατί καταστράφηκαν στην Κατοχή και αντικαταστάθηκαν με άλλα- δεν τ' άχτιζαν στην τύχη στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, αλλ' εύρισκαν πρώτα το κατάλληλο μέρος, ένα ύψωμα, που να εξέχει και να φαίνεται απ' οποιοδήποτε σημείο της περιοχής του χωριού. Έτσι, καθώς πίστευαν τουλάχιστον οι χωρικοί, τα κακά πνεύματα, πλησιάζοντας στο χωριό, έβλεπαν τον ακοίμητο φρουρό άγιο, που περίμενε με τη ρομφαία, για να τα καταστρέψει, και υποχρεωτικά γίνονταν άφαντα, χωρίς να προξενούν κανένα κακό.

Τα κοπάδια, όμως του χωριού, το καλοκαίρι έβοσκαν στα θερινά λιβάδια της Γκιώνας και ήταν μακριά από το φύλακα “Σταυρό”. Γι' αυτό οι βοσκοί άναβαν φωτιές και ξαγρυπνούσαν, ρίχνοντας και καμιά τουφεκιά για τ' αγρίμια, αλλά και για τα κακά πνεύματα (το Λιαράκη τον Ήσκιο κ.α.), που έφευγαν τρομαγμένα, μακριά απ' το κοπάδι. Οι βοσκοί ποτέ δεν απελπίζονταν, αν τύχαινε καμιά φορά να πέσει θανατικό στο κοπάδι. Με πίστη στο Θεό, έπαιρναν μεσάνυχτα το κοπάδι, βούλωναν τα κουδούνια με χόρτα, για να μην το αντιληφθούν τα κακά πνεύματα και τραβούσαν ίσια στο χωριό.

-Ζαχαράκι' απόψι θα σ' κώσουμε του κουπάδ', για να του γλιτώσουμε απ' του κακό π' μας βρήκι. Θα β'λώσουμε τα κ'δούνια κι θα φύγουμε κλιφτά για του χωριό.

Τη νύχτα περνούσε ήσυχια το κοπάδι μέσα στο χωριό χωρίς να ακούγεται κουδούνι. Μονάχα το ποδοβολητό ακουγόταν και κείνο ανάλαφρο, καθώς περνούσαν τα πρόβατα. Καμιά φορά τα κακά πνεύματα έπαιρναν είδηση, ότι το κοπάδι φεύγει, και το ακολουθούσαν. Μόλις όμως έφτα-

ναν στο “Σταυρό”, τα πνεύματα αφανίζονταν, για να γλιτώσουν, προτού ο Άγιος απ’ το προσκυνητάρι τ’ αντιληφθεί. Το κοπάδι, σαν έβγαινε απ’ τ’ άλλο μέρος του χωριού και πήγαινε σ’ άλλο λιβάδι να βοσκήσει, είχε πια καθαριστεί απ’ τα κακά πνεύματα.

Σήμερα οι βοσκοί δεν πολυπιστεύουν πως υπάρχουν κακά πνεύματα, γιατί έχουν βοηθό τους στις αρρώστιες τον κτηνίατρο, που συχνά επισκέπτεται τα κοπάδια τους. Τότε, ίσως το κρύο του βουνού, η πρωινή δροσιά ή κάποιο χόρτο βλαβερό έφερναν πάντα αναστάτωση στο κοπάδι και οι βοσκοί δεν γνώριζαν την αιτία του κακού. Μόλις όμως διάβαιναν μέσα στο χωριό και “ξόρκιζαν” τα κακά πνεύματα, το κοπάδι δεν κινδύνευε, γιατί άλλαζε περιβάλλον και λιβάδι για βοσκή.

Στην Καλοσκοπή, εκεί που ήταν το προσκυνητάρι του “Αγιαννάκη”, ο λόφος είχε γίνει νεκροταφείο για τ’ αβάφτιστα παιδιά. Κάθε παιδί, που πέθαινε αβάφτιστο (δεν είχε γίνει Χριστιανός), δεν το έθαβαν στο νεκροταφείο του χωριού (το χριστιανικό), αλλά στον “Αγιαννάκη”. Και την παλιά εποχή πέθαιναν συχνά βρέφη, αφού πουθενά δεν υπήρχε γιατρός. Έπρεπε να φέρουν γιατρό απ’ άλλο μέρος και θα στοίχιζε πολλά χρήματα, όχι μόνο για γιατρό δεν είχε χρήματα, αλλά ούτε ψωμί για την πολυμελή οικογένειά του. Δόξαζε, όμως, πάντοτε και με πίστη τον Θεό και ποτέ δεν αγαναχτούσε.

-Δόξα Σοι ο Θεός. Κείνους τα δίν’ κείνους τα παίρν’. Χίλις δόξεις νάχ’.

Ένας λόγος, που τότε οι χωρικοί μας έκαναν πολλά παιδιά, ήταν κι αυτός, ότι δηλαδή, αν πέ-

θαιναν μερικά παιδιά, θα ζούσαν τα υπόλοιπα. Πολλές γυναίκες γεννούσαν 10, 11, 12 ή και περισσότερα παιδιά.

Ως τα τελευταία προπολεμικά χρόνια υπήρχαν σκαμμένα μικρά λακκάκια στον “Αγιαννάκη”, που είχαν θάψει αβάφτιστα βρέφη. Όλα γίνονταν χωρίς τελετές και νεκρώσιμες ακολουθίες, χωρίς παπά και ψάλτη, μια και το αβάφτιστο δεν είχε γίνει ακόμα χριστιανός. Τό’ παιρνε η μητέρα στην ποδιά της, τυλιγμένο σ’ ένα πρόχειρο πανί για σάβανο, ο πατέρας άνοιγε το λάκκο κι έθαβαν το αγγελούδι τους, χωρίς τιμές, χωρίς φέρετρο. Για το λόγο, που έθαβαν σ’ αυτόν τον λόφο τα βρέφη, αφιέρωσαν το προσκυνητάρι στον Άγιο, με το υποκοριστικό του “Αγιαννάκη”

Όταν κινδύνευε να πεθάνει αβάφτιστο ένα βρέφος από κάποια αρρώστια, οι γονείς του το έταζαν στον πολιούχο Άγιο του χωριού. Αν το παιδί ζούσε, τότε του χάριζαν τ’ όνομα του Αγίου, που το προστάτεψε.

Εκτός απ’ τη “στενή” προστασία του χωριού με το “Σταυρό”, οι χωρικοί είχαν κι “ευρύτερη” προστασία. Έχτιζαν ξωκκλήσια σε μεγαλύτερη απόσταση, έξω απ’ το χωριό 1-4 χιλιόμετρα μακριά. Τα διάσπαρτα αυτά ξωκκλήσια στα διάφορα μέρη της περιοχής αποτελούσαν την “ευρύτερη φρουρά” των Αγίων, που προστάτευαν τα κτήματα και τα σπαρτά απ’ το χαλάζι, το λίβα, την κατεβασιά, την ακρίδα και άλλα κακά.

Στην περιοχή της Καλοσκοπής υπήρχαν από παλιά και τα ξωκκλήσια: Α. ο Άγιος Κωνσταντίνος, ο Παλιοσταυρός, ο Άι-Νικόλας και το παρεκκλήσι Παναγία. Στα Β. η Αγία Παρασκευή, η Αγία Τριάδα, η Αγία Ελένη και στα Ν. ο Άγιος Τρύφωνας.

Ημερολόγιο 2014

Ακόμα ένα ημερολόγιο θα αποκτήσουμε όσοι βρεθούμε στη Γενική Συνέλευση της 26/1/2014.

Η θεματολογία του φετινού ημερολογίου είναι φωτογραφίες εικόνων από τα ξωκκλήσια μας Αγία Τριάδα, Αγία Παρασκευή, Αγία Ελένη.

Είναι τα μόνα που μας έχουν απομείνει ενώ παλαιότερα όταν περπατούσαμε στους δρόμους συναντούσαμε πολλά. Λένε μάλιστα ότι μαζί με τα προσκυνητάρια υπερέβαιναν τα είκοσι. Αν κανείς τα θυμάται παρακαλούμε να τα καταγράψει γιατί τα παρέσυρε ο χρόνος και η αδιαφορία.

Τα κείμενα και η καλλιτεχνική επιμέλεια του ημερολογίου είναι και φέτος της Ρούλας Δανιήλ ενώ οι φωτογραφίες είναι του Χρήστου Τζαβάρα, φίλου και επισκέπτη της Καλοσκοπής.

Τους ευχαριστούμε.

Διάνοιξη – καθαρισμός του μονοπατιού Κακοτράχη – Κεφαλόβρυσο – Βρύζες

Ολοκληρώθηκε σε δύο φάσεις η προσπάθεια εθελοντικών ομάδων για την διάνοιξη, τον καθαρισμό και την αποκατάσταση της παλιάς διαδρομής που ένωνε άλλοτε το χωριό μας με τις Βρύζες και από εκεί με τα υπόλοιπα χωριά της γύρω περιοχής (Πυρά, Μαυρολιθάρι κλπ). Στην πρώτη φάση (Σάββατο, 3 Αυγούστου), μεγάλη ομάδα εθελοντών, στην οποία συμμετείχαν και πολλά παιδιά, καθάρισε το μονοπάτι από την Κακοτράχη μέχρι το Κεφαλόβρυσο και έστησε μικρό αυτοσχέδιο γεφυράκι στο ρέμα που κυλάνε τα νερά της πηγής, κάτω από το εκκλησάκι της Αγ. Ελένης. Σε δεύτερη φάση (Σάββατο, 28 Σεπτεμβρίου), άλλη ομάδα ξεκίνησε και ολοκλήρωσε την διάνοιξη και τον καθαρισμό του μονοπατιού από Βρύζες μέχρι Κεφαλόβρυσο. Μένει τώρα το έργο της σηματοδότησης και της ανάδειξης της όμορφης αυτής διαδρομής για να γίνει πιο προσιτή και γνωστή σε κάθε επισκέπτη και περιπατητή. Το μονοπάτι αυτό μέχρι την πλατεία του χωριού καταγράφηκε με GPS (το γνωστό σύστημα εντοπισμού θέσης) από συνεργάτη των εκδόσεων ΑΝΑΒΑΣΗ (ορειβατικοί

χάρτες) για να συμπεριληφθεί στη νέα έκδοση του χάρτη της Οίτης. Όπως μας δήλωσε ο ίδιος, η διαδρομή παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον για ορειβατικούς και φυσιολατρικούς συλλόγους και προσφέρεται για περπάτημα, περιήγηση και αναψυχή.

Γιάννης Καλόγηρος

Η καδίζηση ακόμα να αποκατασταθεί

Στα δυο προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας είχαμε αναφέρει τον κίνδυνο που διατρέχουν όσοι μετακινούνται στο δρόμο προς τη Λαμία και τα καμποχώρια μέσω Οινόχωριου όπου στο ύψος της Ψηλής Ράχης έχει δημιουργηθεί σοβαρή κατολίσθηση του εδάφους και ζητούσαμε την αποκατάσταση του προβλήματος.

Επισημαίνουμε και πάλι τους κινδύνους που εγκυμονούνται εν όψει του χειμώνα διότι στο σημείο αυτό το έδαφος είναι σαθρό και κάποια στιγμή θα καταστραφεί ολόκληρο το τμήμα του δρόμου με συνέπεια να αποκοπεί από συγκοινωνία το χωριό και να κλάψουμε συνανθρώπους μας.

Κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου και περιμένουμε ανταπόκριση. Επιτέλους ύστερα από τάλαιπωρία πολλών ετών έκλεισαν οι λακκούβες στη Στενή των Καστελλίων.

Διοικητικά καθήκοντα

Με απόφαση του Υπουργείου Υγείας, ο χωριανός μας Γεώργιος Παναγ. Βλάχος τοποθετήθηκε στη θέση διοικητή των Νοσοκομείων Αγρινίου και Μεσολογγίου. Η πρόσληψη έγινε βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων και προπαντός το διδακτορικό του δίπλωμα και η πολύχρονη εμπειρία του τόσο στον ιδιωτικό όσο και το δημόσιο τομέα, και μάλιστα στον τομέα της υγείας που αυτός ήταν και η επιλογή του.

Συγχαρητήρια Γιώργο.

Καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο σου.

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ - ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΜΗΛΟΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ 71, ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΗΛ.: 210 9952347 ΚΙΝ.: 6944326686

Ο Γιάννης Χαμηλός είναι γιος του Φώτη και αναλαμβάνει μεταφορές-μετακομίσεις από Αθήνα προς το χωριό και αντίστροφα.

Η ταβέρνα του Χαμηλού επαναδραστηριοποιείται

Την Παρασκευή 13 Δεκεμβρίου ξεκίνησε την επαναλειτουργία της η ταβέρνα - ψησταριά των Χαμηλών στο κέντρο του Κολωνού, Αδριανουπόλεως 30, τηλ.: 210 5131359.

Πρόκειται για την παραδοσιακή φημισμένη ταβέρνα που από το 1928 προσφέρει κοκορέτσι, σπληνάντερο, εξοχικό, ψητό σούβλας και τη μοναδική ρετσίνα Μεσογείων. Στη θέση να προσθέσουμε και την άριστη εξυπηρέτηση των μελών της οικογένειας Χαμηλού.

Όταν ο Βασίλης συνταξιοδοτήθηκε ευχαρίστησε τους πελάτες για την υποστήριξη που του είχαν δώσει και όλοι μας είχαμε πιστέψει ότι το κατάστημα είχε ολοκληρώσει τον κύκλο του.

Έλα όμως που οι θυγατέρες του Ευαγγελία Τσιριμώνα και Ευτυχία Καραντάσιου σεβόμενες την ιστορία του καταστήματος, την προσφορά του στο κοινό και την ανάγκη να λειτουργεί μια επιχείρηση μέσα στην ατμόσφαιρα την οποία είχαν μεγαλώσει, αποφάσισαν να την κρατήσουν στη ζωή και να συνεχίσουν να προσφέρει.

Έτσι ρίχτηκαν στη δουλειά. Ξεχώρισαν το χώρο παραγωγής όπου ψήνονται όλων των ειδών οι μεζέδες και επιμελήθηκαν με εξαιρετική έμπνευση το χώρο της μεγάλης αίθουσας που τον έβαψαν με ωραία χρώματα, με φόντο τα παλιά βαρέλια των κρασιών και τον εξόπλισαν με ωραίες καρέκλες και τραπεζάκια ώστε να ελκύουν τον πελάτη και να μπορεί να ικανοποιείται με ότι και αν ζητάει η ψυχή του. Κάθε Παρασκευή και Σάββατο υπάρχει ζωντανή μουσική. Εμείς οι Κουκουβιστιανοί έχουμε κλείσει στην καρδιά μας την εικόνα της επιχείρησης των Χαμηλών με τις συγκεντρώσεις και τα μεγάλα γλέντια που έχουμε κάνει κυρίως την περίοδο των αποκριών.

Στην Ευαγγελία και την Ευτυχία ευχόμαστε καλές δουλειές. Είναι σίγουρο ότι δε θα μετανιώσουν.

Υ.Γ. : Προτρέπουμε τους χωριανούς μας όπως οι Χαμηλείσες άνοιξαν τα φτερά τους και ξεκίνησαν, να κάνουμε κι εμείς το ίδιο και να πάμε στην Κουκουβίστα να καλλιεργήσουμε τα χωράφια όχι τα άνυδρα αλλά τα ποτιστικά. Κι αν μας κουράζουν οι πατάτες και τα φασόλια, ας σπείρουμε ρίγανη και τσάι.

Δεν χρειάζεται να γράψουμε πολλά. Παρατηρείστε τη φωτογραφία και δείτε πώς αντιμετωπίζουν έναν πλάτανο στο κοντινό μας Μαυρολιθάρι.

Ας αναλογιστούν οι υπεύθυνοι και όσοι συναίνεσαν στην κοπή της πουρνάρας στην Παναγία το μέγεθος της πράξης τους.

Ρ.Δ.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

Στη μνήμη Φιλίτσας Αλεξίου αντί στεφάνου προσέφεραν:

262	Οικ. Κωνσταντίνου & Ιωάννου Χατζόγλου	50
263	Τούμπας Κώστας του Ιωαν.	30
264	Χαλιούλας Δημήτριος	50
265	Χριστοπούλου Νίνα	10
266	Οικ. Πολυχρονιάδη Στέλιου	20

267	Γιαννόπουλος Πάκης εις μνήμη ιερέως Παναγιώτη Χασιακού	50
268	Γιαννόπουλος Πάκης εις μνήμη Αθηνάς Γιαννοπούλου & Σίσσης Γιαννοπούλου-Αλκαλάι	100
270	Χαμηλός Νικόλαος Γ. (Καναδάς)	140

Στη μνήμη Ντίνας Αχλαδά προσέφεραν:

269	Χρηστίδης Δημήτριος & Παναγιώτα	50
271	Αχλαδάς Λάμπρος του Ζήση	50
272	Οικ. Αχλαδά Ζήση	50
273	Οικ. Γιολάντας Αχλαδά	50
274	Ματθαίου Βαγγέλης του Αλεξάνδρου	50
275	Τάκης & Σοφία Δημάκου	50
276	Δημάκου Χρυσούλα του Αλεξάνδρου	50

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα

Ιδιοκτησία:

Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας

“Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο-Εκδότης:

Β. Γρηγοροπούλου,

Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31

τηλ. & φαξ: 210 52.38.158

www.kaloskopi.gr

ΗΛ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 210 5227552

e-mail: info@antoniadis-sa.gr

Οι Δώδεκα Μήνες

Δημοσιεύουμε το τέταρτο τμήμα από την ωραία “εγκυκλοπαίδεια του παιδιού”, αυτό το σπουδαίο έργο της Αντιγόνη Μεταξά, όπου οι ηλιακοί δώδεκα μήνες, όπως λένε οι ειδικοί, η γη διαγράφει την τροχιά της γύρω από τον ήλιο.

Στον πρόλογό της η γνωστή με το ψευδώνυμο Θεία Λένα γράφει ότι το έργο της, η “εγκυκλοπαίδεια” απευθύνεται σε παιδιά και γράφτηκε με σαφήνεια και ζωντάνια έτσι να έχουν κάποιο φιλικό πρόσωπο κοντά τους πάντα το ίδιο που να διηγείται με υπομονή και καλοσύνη”:

Ύστερα τη ρωτήσανε και τα παλικάρια που είχαν τις γούνες:

- Εμ, με τους μήνες Δεκέμβρη, Γενάρη και Φλεβάρη πως περνάτε;

- Α αυτοί οι μήνες πολύ μας αγαπούν, είπεν η φτωχιά. κι εμείς πολύ τους αγαπούμε. Μα θα ρωτήσετε γιατί; Να, γιατί, επειδή οι άνθρωποι είναι φυσικά αχόρταγοι και θέλουν να δουλεύουν ολοχρονής για να κερδίζουν πολλά, έρχονται αυτοί οι μήνες του χειμώνα και μας περιζώνουν τριγύρω στη γωνιά και μας ξεκουράζουν απ’ τις δουλειές του Καλοκαιριού. Τους αγαπούν και οι άνθρωποι γιατί με τις βροχές τους και με τα χιόνια τους μεγαλώνουν όλα τα σπαρτά και όλα τα χορτάρια. Ωστε παιδιά μου, όλ’ οι μήνες καλοί και άξιοι είναι και κάνουν κάθε ένας τη δουλειά του, που τον πρόσταξεν ο Θεός. Εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε καλοί.

Τότε τα έντεκα παλικάρια γνέψανε στον πρώτο από κείνους που βαστούσαν τα σταφύλια και βγήκεν όξω και σε λίγο ήρθε πάλι μέσα βαστώντας μια λαγήνα ταπωμένη και την έδωκε στη γυναίκα και της είπαν:

- Άντε τώρα θείτσα, πάρε αυτή την λαγήνα και πήγαινε σπίτι σου να ζήσεις με τα παιδιά σου. Φορτώθηκε τη λαγήνα η γυναίκα και είπε στα παλικάρια:

- Πολλά τα έτη σας, παιδιά μου.

- Όρα καλή σου θείτσα, της αποκρίθηκαν κι έφυγε, Και ίσια ίσια την ώρα που χάραζε, ήρθε κι αυτή στο σπίτι της κι ήβρε τα παιδιά της ακόμα και κοιμόντανε. Κι άπλωσε ένα σεντόνι κι άδειασε τη λαγήνα κι είδε ότι ήταν γεμάτη φλουριά κόντεψε να τα χάση από τη χαρά της.

Αφού έφεξε καλά, πήγε στο φούρνο της αγοράς κι αγόρασε πεντ’ έξι ψωμιά και καμιάν οκά τυρί και ξύπνησε τα παιδιά της, τα ένιψε, τα συγύρισε, τὰ ‘βαλε κι είπαν την προσευχή τους κι ύστερα τους έδωσε ψωμί και τυρί και φάγανε τα καημένα και χορτάσανε καλά.

Έτσι η φτωχιά με την αγαθή της την καρδιά και με τη γλυκιά της γλώσσα αρχόντυνε και γίνηκε μεγάλη κυρά και πρόκοψε κι αυτή και τα παιδιά της. Να, αυτό είναι που λένε ‘καλά υστερνά’.

Τί δηλεί ο μύθος; Ότι διαβάζοντας τα παιδιά απλά και κατανοητά βιβλία μαθαίνουν με τί ασχολούνται οι άνθρωποι, τί προϊόντα θγάζει η γη, τις επίσημες εορτές και γενικότερα τη ζωή.

A.M.

Κισσός: εχθρός της Καρυδιάς

Οι καρυδιές του χωριού μας, με τα νόστιμα καρύδια, εκτός από τον κίνδυνο της εγκατάλειψης και της αδιαφορίας, δέχονται το σφιχτό εναγκαλισμό, μέχρι θανάτου, του αναρριχητικού φυτού κισσός, που ενώ σε άλλες περιπτώσεις στολίζει τοίχους και μπαλκόνια στο δικό μας έδαφος αναπτύσσεται πολύ σύντομα και όταν αναρριχηθεί σε δέντρα προπαντός στις καρυδιές, απομυζεί το χυμό τους και στο τέλος τα ξεραίνει.

Μπροστά σ’ αυτόν τον κίνδυνο δεν πρέπει να μένουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Δεν γνωρίζουμε τί θα πουν οι ειδικοί για την καταπολέμησή του. Πρακτικά με ένα ελαφρό πριονάκι μπορεί να ανακοπεί η πορεία του προς την κορυφή του. Λίγη φροντίδα χρειάζεται.

Τα ζαρκάδια της Παρνασσίδας

Με την ευκαιρία της μερικής άρσης της απαγόρευσης του κυνηγιού στην κυνηγετική περιοχή του χωριού μας, οι κυνηγοί μας άρχισαν να κυνηγούν “τρόπαια”.

Έτσι στο περιοδικό ΚΥΝΗΓΙ τεύχος 850/30, 10, 2013 σελ 27 ο Νίκος Φωτακόπουλος γράφει: “Να μαι λοιπόν στην έναρξη της Παρνασσίδας προσκολλημένος στους ντόπιους κυνηγούς της Καλοσκοπής για κυνήγι Αγριόχοιρου και Ζαρκαδιού. Εννέα - δέκα νοματαίοι ήταν η παρέα και οι περισσότεροι από αυτούς γεννημένοι και μεγαλωμένοι στο ορεινό ιστορικό χωριό. Η περιοχή που στήθηκαν τα καρτέρια ήταν πολύ κοντά στον οικισμό και στα εγκαταλειμμένα χωράφια που πια έχουν λογκώσει και έχουν γίνει αδιαπέραστα. Η παγάνα δεν απέδωσε και ιδιαίτερα αποτελέσματα και η τελική κάρπωση ήταν ένα μεστωμένο θηλυκό ζαρκάδι που έπεσε από τη δεύτερη τουφεκιά του νεαρού Κώστα Τσιαμπά. Από γουρούνια τίποτα.

Αγώνες πρακτικού κυνηγιού

Ο κυνοφιλικός Όμιλος Φωκίδας με θηράματα την μπεκάτσα και συν διοργανωτή τον Όμιλο Πόιντερ Σέττερ οργάνωσαν αγώνες κυνηγετικής ικανότητας στο χώρο της ορεινής Παρνασσίδας.

Το πρόγραμμα προβλέπει τρία διήμερα Νοέμβριο, Δεκέμβριο, Ιανουάριο.

Οι πρώτοι αγώνες έγιναν 7-8/11/2013 στην περιοχή του χωριού μας. Ήταν πολύ καλά οργανωμένοι, και όπως διαβάζουμε στο περιοδικό “ΚΥΝΗΓΙ” αρ. τεύχους 634/13 σελ. 29-30, οι διοργανωτές “πέρα από την υποδειγματική οργάνωση των τερέν είχαν φροντίσει για την ψυχαγωγία όσων συμμετείχαν προσφέροντας εντελώς

Η παρέα των κυνηγών της Καλοσκοπής. Από αριστερά, τα αδέρφια Νάκος και Γιάννης Γεωργίου, Γιάννης Βλάχος, Κώστας Τσιαμπάς, Νίκος Φωτακόπουλος και Μάκης Ματθαίου.

δωρεάν γίδα βραστή αλλά και αρνιά στη σούβλα με ζωντανή μουσική”. Μάλιστα ο πρόεδρος Καλοσκοπής Δημ. Τσιαμπάς απηύθυνε φιλικό χαιρετισμό, τα δύο αδέρφια Νάσια και Νίκος Βελέτζας, (παιδιά της Γεωργίας Μώρη-Μαλαμούλη) εντυπωσίασαν με την μουσική τους.

Και αυτή την εγκάρδια φιλοξενία στην Κουκου-vista όπου η επιχείρηση Καπετανάκη έδωσε τον καλύτερο εαυτό της με την φροντίδα και την τέχνη στα φαγητά που παρασκεύασε, τα άφθονα ποτά που καταναλώθηκαν και την τέλεια εξυπηρέτηση.

Και όπως καταλήγει το περιοδικό “ασφαλώς ελεγχόμενη περιοχή της Παρνασσίδας, που φέτος επαναλειτούργησε μπορεί να φιλοξενήσει αγώνες κυνηγετικών ικανοτήτων, ικανών να δώσουν ζωή στην ακριτική Φωκίδα, που το χειμώνα σχεδόν είναι ακατοίκητη”.

Φιλικός χαιρετισμός του Δ. Τσιαμπά

Τα αδέρφια Νάσια και Νίκος Βελέτζα

Η Συντροφικότητα

Στο ωραίο της βιβλίο **“Γιατί η γυναίκα;”** η καθηγήτρια πανεπιστημίου Μερόπη Σπυροπούλου στις σελ. 35-52 αφιερώνει ειδικό κεφάλαιο για την αξία της συντροφικότητας και τονίζει τη μεγάλη αξία που έχει στη ζωή το να μοιράζεται κανείς με άλλον είτε ως συναισθηματική σχέση φιλίας, είτε ως συζυγική σχέση ακόμα και ως επαγγελματική σχέση. Μεταφέρει μάλιστα στο βιβλίο της ένα κείμενο του συγγραφέα και βυζαντινού αγιογράφου **Φώτη Κόντογλου** “το οποίο λες και ζωγραφίζει τη γλυκιά μοσχοβολημένη ψίχα της συντροφικότητας”:

Το κείμενο του Κόντογλου έχει ως εξής:

“Χτες παραμονή Πρωτοχρονιάς, ήμουν α-πλωμένος στο κουβούκλι μας, περασμένα με-σάνυχτα και συλλογιζόμουν. Είχα δουλέψει νυχτέρι για να τελειώσω μια Παναγιά Γλυκοφι-λούσα και δίπλα μου καθόταν η γυναίκα μου και έπλεκε. Όποτε δουλεύω, βρίσκομαι σε μεγάλη κατάνυξη και ψέλνω διάφορα τροπάρια. Σιγό-ψελνα λοιπόν εκεί που ζωγράφιζα την Παναγία και η Μαρία έψελνε μαζί μου με τη γλυκιά φωνή της. Βλογημένη γυναίκα μού ‘δωσε ο Θεός, ας είναι δοξασμένο το όνομα Του, για όλα τα μυστή-ρια της οικονομίας Του. Τον ευχαριστώ για όσα μου έδωσε και πρώτα απ’ όλα για την καλή, απλή Μαρία, που μου τη δώρισε συντροφιά στη ζωή μου, ψυχή θρησκευτική, ένα δροσερό ποταμάκι που γλυκά μουρμουρίζει μέρα - νύχτα δίπλα σ’ έναν παλιό καστρότοιχο. Το κρουσταλλένιο νε-ράκι του δε θολώνει με τα χρόνια, αλλά γίνεται ολοένα και πιο καθαρό και πιο γλυκόλαλο.

Καλότυχος ο άνδρας που ‘χει καλή γυναίκα. Κοντά μου κάθεται και με συντροφεύει, ήμερος άνθρωπος. Μαρία η Απλή. Εκείνη πλέκει είτε ράβει κι εγώ στην ηρεμία της δουλεύω την αγι-ασμένη τέχνη μου και φιλοτεχνώ εικονίσματα που τα προσκυνά ο κόσμος. Τι χάρη που μας έδωσε ο Παντοδύναμος που την έχουνε λιγο-στοί άνθρωποι..”

Και συνεχίζει η Κα **Μερόπη Σπυροπούλου** στις σελίδες 39-41 του ωραίου βιβλίου της:

“Έχουμε τη δυνατότητα να εμπνεύσουμε, να διδάξουμε και να βιώσουμε τη συντροφικότητα, αρχίζοντας από τον πιο άμεσο και πιο δικό μας

χώρο, την οικογένεια. Μέσα σ’ αυτήν, γεννιούνται, μεγαλώ-νουν και αποκτούν την πρώτη και καταλυτική συνείδηση του εαυτού τους - του εγώ απέναντι στο εσύ - οι επόμενες γενιές. Είναι γνωστό και το ζούμε όλοι στην καθημερινότητα μας, ότι το παιδί από βρέφος ακόμη, βλέπει, αντιλαμβάνεται, κατα-γράφει και κυρίως *ψυχανεμίζε-ται* πολύ περισσότερο από όσο εμείς οι μεγάλοι νομίζουμε ή θέλουμε να πιστεύουμε. Το παιδί διαισθάνεται την ένταση που τυχόν υπάρχει στην ατμό-σφαιρα, ερμηνεύει ενστικτω-δώς τη σημασία ορισμένων κι-

νήσεων όπως και του τόνου της εισφοράς των λέξεων, και εισπράττει, είτε το θέλουμε εμείς, είτε όχι, την ύπαρξη ή μη συντροφικότητας ανάμεσα στους γονείς του. Και με εμφανή ή με λανθάνοντα τρόπο κρατάει στα κατοπινά του χρόνια, βαθιά μέσα στο μυχό της ψυχής του, τα συναισθήματα που απορρέουν από αυτές τις εμπειρίες.

Θυμάμαι πάντα, για παράδειγμα, την απά-ντηση που μου έδωσε μια φοιτήτρια μας, η οποία αν και ήταν πανέμορφη και πανέξυπνη εί-χε ένα ανεξήγητο δύστροπο χαρακτήρα. Έτσι αναπόφευκτα, συχνά προκαλούσε προβλήματα στις σχέσεις της με τους συναδέλφους της ή και με τους δασκάλους της χωρίς ουσιαστική αιτία. Μια μέρα που συζητούσα μαζί της ένα προσωπικό της πρόβλημα προσπαθώντας να τη βοηθήσω, μου είχε εκμυστηρευτεί ότι ζούσε σ’ ένα σπίτι “με δυο ανθρώπους που ήταν από καιρό ξένοι μεταξύ τους”, όταν μου διευκρίνισε ότι “όχι, δε μαλώνουν, δεν εγκαταλείπει κάποι-ος από τους δυο το σπίτι, δεν είναι αδιάφοροι απέναντι της” τη ρώτησα:

Πώς θα ήθελες εσύ να βλέπεις τους γονείς σου για να τους θεωρήσεις συντροφικό ζευγά-ρι, μετά από τόσα χρόνια γάμου; Να κοιτάζονται στα μάτια και ν’ ανταλλάζουν γλυκόλογα “όχι”, μου είπε “αν και αυτό πολύ θα μου άρεσε. Θα ήθελα απλά να τους δω να κρατιούνται από το χέρι, να είναι φιλαράκια και να κοιτάζουν τους ίδιους στόχους και όχι ο καθένας να ασχολείται μόνο με το δικό του πρόβλημα, τη δική του κα-ριέρα, τη δική του ευχαρίστηση”.

Από την Κοινωνική μας Ζωή

ΠΕΝΘΗ

ΦΙΛΙΤΣΑ Δ. ΑΛΕΞΙΟΥ

Στις 2 Νοεμβρίου 2013 συνοδεύσαμε με μεγάλη θλίψη στο κοιμητήριο της Καλοσκοπής μια γυναίκα που έδωσε την ψυχή της και την αγάπη της όσο ελάχιστοι.

Αποχαιρέτησαμε την Φιλίτσα Αλεξίου.

Η μεταστάσα είχε γεννηθεί στο νησί της Άνδρου, μεγάλωσε στην Αθήνα όπου έλαβε το πτυχίο της Φιλοσοφικής Σχολής (τμήμα Ξένων γλωσσών).

Με τα ήθη και έθιμα και τις συνήθειες του χωριού μας συνέζησε και συνοίκησε, όταν ήλθε ως νύφη με το γάμο της με τον αλησμόνητο Δήμο Αλεξίου και όπως ήταν διψασμένη για τον πολιτισμό και έχοντας γερή βάση παιδείας, συνδέθηκε μαζί μας και βάλθηκε να φέρει στην επιφάνεια του λαϊκά μας πολιτιστικά στοιχεία, τα οποία διατηρούνταν ακόμη εκείνη την εποχή από την περίοδο του Ησίοδου. Ήταν ο άνθρωπος που κατάλαβε τί χρειαζόταν το χωριό και ήθελε να προλάβει. Με μεγάλη υπομονή ξεκίνησε τη δράση της πρώτα δημοσιεύοντας κείμενα στην εφημερίδα μας (όπως η αξία της προσφοράς τεύχος 82/1992 σελ. 760 κ.α.) και στη συνέχεια βάλθηκε με πολύ κόπο να συγκεντρωθούν όλα τα παραδοσιακά αντικείμενα του λαϊκού πολιτισμού που είχαν απομείνει από την πυρπόληση και τους βομβαρδισμούς του χωριού το 1944 και βρίσκονταν άτακτα εγκατελειμμένα.

Με τη συμπαράσταση πολλών χωριανών μας και το γλυκό της ήπιο και καλοκάγαθο χαρακτήρα τα περιποιήθηκαν και τα τοποθέτησαν στους χώρους του Δημ. Σχολείου που πρόθυμα είχε παραχωρήσει το Κοινοτικό Συμβούλιο. Ακόμη με πολύ προσοχή συγκεντρώθηκε όλο το υλικό (όργανα, βιβλία, έγ-

γραφα κ.λ.) του Δημοτικού Σχολείου Καλοσκοπής η λειτουργία του οποίου είχε διακοπεί το 1988, τα κατέγραψε σε ειδικά βιβλία που σήμερα είναι εύκολη η αναζήτησή τους.

Όλη αυτή η κοπιαστική εργασία της Φιλίτσας αποτέλεσε τη βάση στην οποία στηρίχθηκε το στήσιμο του λαογραφικού μας μουσείου, στο οποίο εκτός από την προβολή του χωριού μας περισώθηκε και η λαϊκή μας παράδοση. Όταν είδαμε τις δύο αίθουσες του σχολείου στολισμένες με τα μουσειακά μας αντικείμενα καταλάβαμε ότι είχε δώσει νόημα και χαρά στην καθημερινή μας ζωή και όλοι είμαστε συνδεδεμένοι με ειλικρινή φιλία και αγάπη.

Της οφείλουμε πολλά για το δυναμισμό της, την αξιοσύνη της και την αγάπη που μας έδειξε. Προσευχόμεθα ο Ύψιστος να την αναπαύσει σε σκηνές δικαίων. Στην οικογένειά της, στο πένθος της οποίας συμμετέχουμε, ευχόμαστε την εξ ύψους παρηγορία. Κατά τη διάρκεια της σεμνής τελετής της εξόδιας ακολουθίας που έγινε στον Άγιο Γεώργιο Καλοσκοπής καθώς και της επιμνημόσυνης δέησης στην εκκλησία της Παναγίας Αμαρουσίου 8/12/2013 στο Μαρούσι έγινε αισθητή η αναγνώριση του δημιουργικού έργου της Φιλίτσας αλλά και η απόδοση τιμής προς την μεταστάσα από το σύνολο των Καλοσκοπιτών που τίμησαν την προσωπικότητα της άξιας νύφης του χωριού μας.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Στην κατάμεστη από Καλοσκοπιτές συγγενείς και φίλους εκκλησία του Αγίου Γεωργίου Καλοσκοπής. Την ώρα της εξόδιας ακολουθίας η πρόεδρος του Συνδέσμου **Βούλα Γρηγοροπούλου** αποχαιρέτησε την Φιλίτσα με τα ακόλουθα λόγια:

Όταν η πανέμορφη γλυκιά Ανδριώτισσα Φιλίτσα Χατζόγλου ερωτεύτηκε τον λεβεντόκορμο Κουκουβιστιανό Δήμο Αλεξίου δεν μπορούσε να φανταστεί ότι μέσα στην καρδιά της θα έκλεινε και το χωριό του αγαπημένου της.

Η γλυκυτάτη Φιλίτσα με τη μόρφωσή της, την νοικοκυροσύνη της, την εργατικότητα της και την συλλογικότητα της ανέδειξε την πολιτιστική κληρονομιά της Καλοσκοπής.

Από τη θέση της Γενικής Γραμματέως στο Δ.Σ. του Συνδέσμου μας έστησε με πολύ κόπο, βοηθούμενη από πολλές Καλοσκοπίτισσες σε λίγους μήνες την περίοδο 1988-1990 την πρώτη λαογραφική έκθεση του χωριού μας και τοποθέτησε τα βιβλία του Δημοτικού Σχολείου.

Από εκείνη τη χρονιά μέχρι και φέτος προσέφερε στα καλοκαιρινά παζάρια τις εξαιρετικές μαρμελάδες ροδάκινου που γίνονταν ανάρπαστες.

Για όλους εμάς τους νεώτερους είναι η δημιουργός-μάννα του πολιτισμού και της λαογραφίας μας.

Σ' ευχαριστούμε Φιλίτσα και καλό σου ταξίδι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΧΑΜΗΛΟΣ 1927-2013

Την 20-10-2013 ανεχώρησε για την ουράνια ζωή ένας συγχωριανός μας συγγενής και φίλος, ο Αριστ. Χαμηλός, γιος του μπάρμπα Γιώργου Χαμηλού (Βασιλογιάννη). Είχε γεννηθεί στην Καλοσκοπή 14-11-1927 και νέος εγκαταστάθηκε στην Λαμία όπου ύστερα από σκληρή εργασία δημιούργησε αξιόλογη επιχείρηση εκμετάλλευσης λατομείου (νταμάρι), τη γνωστή φίρμα ATLAS BETON, την οποία συνεχίζει με επιτυχία ο γιος του Γιώργος.

Παντρεύτηκε τη Ζωή Χολέβα από τη Λαμία με την οποία απέκτησαν τον Γιώργο και την Γεωργία που σήμερα έχουν δικές τους οικογένειες και του έδωσαν από δύο εγγόνια το κάθε ένα.

Αποτέλεσε παράδειγμα εργατικότητας, χαρακτηριστικό γνώρισμα των Χαμηλαίων, προς μίμηση και θα εξακολουθεί να είναι σημείο αναφοράς για όλους εκείνους με τους οποίους συνεργάστηκε κατά τη μακρά πορεία της ζωής του. Η εκτίμηση και η καλοσύνη του ως ευχρηστού όπως παραμείνουν ως η πολυτιμότερη κληρονομιά για να εμπνέει όλους εκείνους που τον γνώρισαν και αγάπησαν ως σύζυγο, πατέρα, παππού, συγγενή, συμπολίτη.

Ας είναι αιωνία η μνήμη του.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Κ. ΤΣΙΓΑ 1925 - 2013

Στις 13/12/2013 έφυγε από κοντά μας σε ηλικία ενενήντα χρόνων η Ευφροσύνη Τσίγα ή κυρά-Φρόσω όπως συνήθιζαν να τη φωνάζουν στο χωριό.

Η κυρά-Φρόσω ήταν το πρώτο από τα τρία εν ζωή παιδιά του Δημήτρη και της Μαρίας Χριστοδούλου (Καραγιώργος). Η μοίρα χτύπησε βαριά την οικογένειά της. Όταν η Φρόσω ήταν μόλις 11 χρόνων πέθανε ο πατέρας της

αφήνοντάς την ορφανή με τα δυο μικρότερα αδέρφια της Θύμιο και Κωνσταντία και την μητέρα της άρρωστη για πολύ καιρό. Η ευθύνη έπεσε όλη στην μικρή Φρόσω αφού πατά την ηλικία της έπρεπε να μεγαλώσει τα αδέρφια της, να φροντίζει την άρρωστη μητέρα της και παράλληλα να δουλεύει τον νερόμηλο που βρισκόταν στο κάτω μέρος του χωριού και αρκετά μακριά από τα σπίτια. Με όση βοήθεια μπορούσε να προσφέρει ο εννιάχρονος αδελφός της Θύμιος, σήκωναν τα σακιά με το στάρι ή το καλαμπόκι, τα έριχναν στο "καρίκι" να αλεσθούν, τα σάκιαζαν και τα ζύγιζαν για να πάρουν το "ξάι" (την αμοιβή για τον κόπο τους).

Μετά ήρθε ο πόλεμος. Το χωριό καταστράφηκε και ο μύλος κάηκε μαζί με το στάρι και τα υπάρχοντά του. Μετά τον πόλεμο και με την βοήθεια των αδελφών του πατέρα της ο μύλος επισκευάστηκε, τα χωράφια ξανακαλλιεργήθηκαν και ο μύλος άρχισε να ξαναδουλεύει. Η μικρή Φρόσω είχε πια μεγαλώσει και είχε φτάσει σε ηλικία γάμου. Το 1946 παντρεύτηκε τον Κώστα Τσίγα μπακάλη-χασάπη και ταβερνιάρη του χωριού μας. Έτσι από μυλωνού έγινε μπακάλισσα και ταβερνιάρισσα. Δουλεύοντας με το σύζυγό της εξυπηρετούσαν συγχωριανούς κι επισκέπτες με σεβαστό, αγάπη και πλατύ χαμόγελο, προσφέροντας νόστιμους μεζέδες και εδέσματα.

Εκτός από το μαγαζί και το σπιτικό της η κυρά-Φρόσω καλλιεργούσε τα χωράφια και φρόντιζε το μικρό πανδοχείο που είχε δημιουργήσει στον πρώτο όροφο του σπιτιού της, εξυπηρετώντας πάρα-πολύ κόσμο (παραθεριστές, ορειβάτες, βοσκούς κ.α.).

Η κυρά-Φρόσω απέκτησε δύο διδυμους γιους, τον Βαγγέλη και τον Δημήτρη. Ευτύχησε να δει εγγόνια και δισέγγονα. Έφυγε από κοντά μας πλήρης ημερών με την αγάπη και την φροντίδα μας. Καλό σου ταξίδι αγαπημένη μας μανούλα, να είναι ελαφρύ το χώμα της Καλοσκοπιώτικης γης που σε σκεπάζει. Θα σε θυμόμαστε πάντα με αγάπη.

Μέσω της εφημερίδας μας θέλω να εκφράσω δημοσίως την ευγνωμοσύνη μου και να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στην σύζυγό

μου Δέσποινα, που παρά το πρόβλημα υγείας που αντιμετωπίζει, συμπαραστάθηκε με υπομονή και αγάπη και φρόντισε την αγαπημένη μας μητέρα.

Δημήτρης Τσίγας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ συζ. Λάμπρου ΑΧΛΑΔΑ

Η Κωνσταντίνα Αχλαδά έφυγε από κοντά μας στις 21 Οκτωβρίου 2013 στην Αθήνα. Η εξόδιος ακολουθία και το 40ήμερο μνημόσυνο πραγματοποιήθηκαν στον Ιερό Ναό των Αγίων Μυροφόρων και Νικοδήμου Αγίων Αναργύρων, για την ανάπαυση της ψυχής της μέσα σε βαρύτατο πένθος, με τη παρουσία συγγενών, φίλων, συναδέλφων και συγχωριανών.

Η θλίψη ήταν διάχυτη σε όλους όσους είχαν την ευτυχία να την γνωρίσουν και να ζήσουν μαζί της όμορφες στιγμές. Η Κωνσταντίνα υπήρξε χαράκι της αληθινής, ζεστός και άνηλικος ευγενικός και ταπεινός. Τα συναισθήματά της πλούσια για τους ανθρώπους γύρω της και εγκάρδια προς μικρούς και μεγάλους. Ήθελε να ακούει και να συμπονεί, υποστήριζε και συμπαραστεκόταν σε όσους έστρεφαν σε εκείνη για βοήθεια. Ήταν η αγκαλιά της μεγάλη και ο χρόνος της διαθέσιμος πάντα για τους κοντινούς αλλά και πιο μακρινούς φίλους της.

Γεννήθηκε στο Φενεό Ορεινής Κορινθίας μέρος που αγάπησε και έζησε μέχρι την ενηλικίωσή της. Έπειτα έμεινε στην Αθήνα και εργάστηκε στο Εθνικό Θέατρο. Παντρεύτηκε τον Λάμπρο Αχλαδά και απέκτησαν 2 παιδιά και 3 εγγόνια.

Αγάπησε πραγματικά την Καλοσκοπή και τους ανθρώπους της. Ήταν αγαπητή από τους συγχωριανούς της και προσαρμόστηκε γρήγορα στις συνήθειες και τις παραδόσεις του χωριού. Ήταν επιθυμία της ο ενταφιασμός της να πραγματοποιηθεί στο κοιμητήριο της Καλοσκοπής, ιδιαίτερη πατρίδα του συζύγου της.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΗΜ. ΜΑΝΤΑ 1927-2013

Απεβίωσε ενώ νοσηλευόταν στο Γηροκομείο Άμφισσας η Καλλιόπη Δημ. Μαντά.

Η Καλλιόπη είχε προβλήματα με την υγεία της πολλά χρόνια.

Ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Καλοσκοπής. Φροντίδα της εξαδέλφης της Παρασκευής Δανιήλ (Λιούγκα) εψάλη επιμνημόσυνη δέηση 40 ημερών στον Αγ. Γεώργιο Καλοσκοπής την 28η Οκτωβρίου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Ολόκληρος χρόνος από την εκδήμια του προσφιλέστερου πρώην Προέδρου μας Γεωργίου Αυγερινού αλλά η ευγενής παρουσία του παραμένει ανάμεσά μας. Η οικογένειά του τέλεσε ετήσιο μνημόσυνο στην εκκλησία του Αγ. Σπυρίδωνα - Φυλής όπου λειτούργησε ο χωριανός ιερέας μας Ιωάννης Λευκαδίτης.

ΛΑΘΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Στο προηγούμενο φύλλο μας αρ. 168 και στη σελίδα 670 Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2013 στη

στήλη πένθη καταχωρήθηκε εκ παραδρομής η φωτογραφία της Παναγιούς Δήμου στη θέση της Γεωργίας Παντελίδου.

Ζητούμε συγγνώμη από τους οικείους και ευχαριστούμε για την υπόδειξη.

Γάμος στην Πετρούπολη

Το Σάββατο 07/12/2013 στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στην Πετρούπολη τέλεσαν το γάμο τους η **Ιωάννα Γεωργίου Πλατανιά** και ο **Γεώργιος Ευαγγέλου Συγγρός**. Την τελετή του γάμου ακολούθησε δεξίωση όπου συγγενείς και φίλοι ευχήθηκαν μακροζωία και καλούς απογόνους.

Γάμος στο Λος Άντζελες

Για το γάμο του Γιώργου Δ. Χρηστίδη με τη Μαυροβούνια Μάγια Μπόροβιτς δεύτερης γενιάς μεταναστών, που έγινε στις 24/8/2013 στην Ελληνική εκκλησία του Αγίου Ιωάννη της Καλιφόρνια, είχαμε αναφερθεί στο προηγούμενο φύλλο μας.

Με την ευκαιρία που μας ήλθαν και οι φωτογραφίες από το γάμο του εκλεκτού ζευγαριού οφείλουμε να γράψουμε δυο λέξεις για τους έξη από τους οκτώ απογόνους του Χαράλαμπου και της Παναγιώτας Χρηστίδη που η φτώχεια ήταν αυτή που τους έδιωξε από την Ελλάδα μιας και η πλούσια και πολλά υποσχόμενη Αμερική τραβούσε τους Έλληνες σαν μαγνήτης.

Έτσι πρώτος ο Γιώργος τράβηξε μαζί του τον Τάκη, τον Μήτσο, τον Βαγγέλη, την Ντίνα και σήμερα είναι μια μεγάλη οικογένεια με περισσότερα από 50 μέλη. Και μέσα σ' αυτούς θα βρεις πολλούς με ξεχωριστά επαγγέλματα, μηχανικοί, καθηγητές, γιατροί κ.λπ.

Χαρακτηριστικό της οικογένειας Χρηστίδη είναι η

δυνατότητα να ενσωματώνεται σε κοινωνικό και πολιτιστικό επίπεδο στο σύστημα της χώρας που ζουν. Αυτό βέβαια δεν τους εμποδίζει να διατηρούν στενές σχέσεις με την Κουκουβίστα και να συνδράμουν κάθε φορά που θα γίνεται μια σοβαρή προσπάθεια για βελτίωση της ζωής του χωριού μας.

Τα μέλη της οικογένειας Χρηστίδη, ακόμα και της τρίτης γενιάς, μιλούν Ελληνικά στα σπίτια τους, διατηρούν τις παραδόσεις της πατρίδας τους. Τούτο βέβαια γιατί μέχρι τώρα κατά κανόνα και οι δύο γονείς είναι ελληνικής καταγωγής, συμμετέχουν σε διάφορες εκδηλώσεις, εκκλησιάζονται σε ορθόδοξες εκκλησίες και διατηρούν τα στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού.

Συγχαίρουμε το νιόπαντρο ζευγάρι για την απόφασή τους να τελέσουν το γάμο τους με παραδοσιακό τρόπο και τους ευχόμαστε να ζήσουν και να δημιουργήσουν πολλούς απογόνους.

παλιά φωτογραφία

Χωριανοί μας εργάτες των μεταλλείων Λαυρίου, που φόρεσαν τα καλά τους και στήθηκαν με καρφωμένα τα μάτια στο φακό. Άγνωστος ο φωτογράφος.

Λαύριο 1905. Από αριστερά όρθιοι: Γεώργιος Ν. Χαμηλός (Κρίκας), πέθανε στον πόλεμο 1917-18, στρατιώτης, Γεώργιος Ιω. Χαμηλός, Χαράλαμπος Δημ. Κωστούρος, σκοτώθηκε στη Ρωσία το 1917-18 ως στρατιώτης του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος. Καθιστοί: Ιωάννης Χαρ. Κωστούρος και Δημήτριος Χαρ. Κωστούρος.

Βιβλιοπαρουσίαση

Μούσας Άγγιγμα

Εκδόθηκε το 3^ο βιβλίο της συγχωριανής μας Γεωργίας Παπαδάκη.

Η Γεωργία Παπαδάκη, κόρη του Βαγγέλη Παπαδάκη και της Κούλας Πριοβόλου, σπούδασε Κλασική Φιλολογία και Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου υπηρέτησε για δέκα χρόνια ως Βοηθός στον Τομέα Αρχαιολογίας και, παράλληλα, έλαβε μέρος σε διάφορες ανασκαφές. Τα τελευταία χρόνια μελετάει αρχαίους συγγραφείς και μεταφράζει αγαπημένα κείμενα της ελληνικής γραμματείας. Από το Πρώτο πρόγραμμα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας έχει παρουσιάσει παλαιότερα μια σειρά σχετικών εκπομπών με τίτλο «Είτε βραδιάζει είτε φέγγει, μένει λευκό το γι-ασεμί». Έχουν εκδοθεί άλλα δύο βιβλία της: Ανθολογία αρχαίας ελληνικής ερωτικής ποίησης (Ροές, 2003) και Ο δικός μας Αριστοφάνης (Περίπλους/Διονύσης) Βίτσος, 2009).

Μούσας Άγγιγμα, εκδόσεις Εκκρεμές, 460 σελίδες.

Ο αρχαίος ελληνικός ποιητικός λόγος στη μακραίωνη διαδρομή του έχει να παρουσιάσει μοναδικά, απaráμιλλης ποιότητας επιτεύγματα. Από αυτόν τον τεράστιο ποιητικό πλούτο, από τον οποίο, δυστυχώς, ένα πολύ μικρό μέρος διασώθηκε ως τις μέρες μας, συγκροτήθηκε η παρούσα Ανθολογία με σκοπό να αναδείξει μεγάλους δημιουργούς και έργα ασύγκριτης τέχνης, εκφραστικής δύναμης, χάρης και ομορφιάς. Συγκεκριμένα, παρουσιάζονται σαράντα οκτώ επιφανείς ποιητές, οι οποίοι αναδύθηκαν μέσα από την εξέλιξη της αρχαίας ποίησης στο διάβα δεκατριών αιώνων (από τον 8^ο ως τον 6^ο αι. π.Χ. και από τον 4^ο προ-χριστιανικό αιώνα ως τον 6^ο αι. μ.Χ.).

